

community

The New Apostolic Church around the world

03/2016/LT

Laimėti su Kristumi: svarbiausia dalyvauti

Pamaldos Angoloje:
brangiai atpirkti

Iš katekizmo:
mokymas apie ateities
dalykus

Iš krikščionybės istorijos

New Apostolic Church
International

Svarbiausia dalyvauti

Mieli broliai ir seserys,

Naujojo Testamento laiškuose randame daugybę nuorodų, kaip galima laimėti kartu su Kristumi. Ten aprašyta ir apaštalo Pauliaus gyvenimo pusiausvyra: „Iškovočiau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. Todėl manęs laukia teisumo vainikas“ (plg. 2. Timotiejui 4, 7-8). „Laimėti“ tikėjime nereiškia, jog tapai geriausias iš visų. Tai reiškia, kad viską įveikei ir pasiekei tikslą.

Laiškai korintiečiams (9, 25.26), žydams (12, 1) ir filipiečiams (3, 13.14) palyginimui naudoja sportininko bei varžybų pavyzdžius. Jie padeda treniruoti mūsų ištvermę. Kas nori pasiekti tikslą, tas turi

- žinoti tikslą: mes trokštame pasiekti amžinąją šlovę. Todėl turime panašėti su Kristumi. Ar mes pakankamai dirbame šia linkme?
- nepamesti tikslo iš akių: nesileiskime, kad džiaugsmo sūksniai ar švilpimas pašonėje išvestų iš kelio.
- atstumą suskirstyti į dalis: nepraraskime drąsos dėl to, kad dar taip daug mums trūksta iki panašumo į Jėzų. Mes galime pasirinkti vieną būdo savybę ir kurį laiką sąmoningai dirbti ta kryptimi.
- paskirstyti jėgas: kam per daug laiko atima tikėjimo gyvenimas, tas gali mažesniais žingsniais žengti žemiškajame gyvenime ir koncentruotis į dvasinius dalykus.
- nusimesti balastą: kaltė ir nesusitaikymas apsunkinaėjimą pirmyn. Ieškokime atleidimo ir dovanokime atleidimą!

Tarptautinė NAB

- laikytis dietos: koks maistas stiprina mus tikėjimo bėgime? Maitinkime sielą tik tuo maistu, kuris turi ilgalaikį stiprinamąjį poveikį. Pirmiausia tai yra: Dievo žodis ir Šventoji Vakarienė.

Svarbiausia dalyvauti – taip skamba žinomas olimpinis šūkis. Tikėjimo bėgime taip pat galioja: svarbiausia dalyvauti. Leiskime, kad mus uždegtų kvietimas iš laiško 1. Timotiejui 6, 12: „Kovok šauniąją tikėjimo kovą, pagauk amžinąjį gyvenimą, kuriam esi pašauktas.“

Širdingi sveikinimai, jūsų

Jean-Luc Schneider

Nuotrauka: Hermann Bêitke ir EW, Angola

Brangiai atpirkti

1. Korintiečiams 7,23

*Jūs, brangiai nupirkti, nepasidarykite
žmonių vergais.*

Mieli broliai ir seserys, ši giesmininkų giesmė yra mūsų džiaugsmo išraiška, kad šiandien galime išgyventi šias pamaldas. Dalinuosi šiuo džiaugsmu su jumis. Tačiau galiu įsivaizduoti, kad mūsų tarpe yra brolių bei seserų, kurie nėra taip džiaugsmingai nusiteikę; ne todėl, kad jie negalėtų tikėti, bet todėl, kad jie patiria išbandymus, turi daug rūpesčių ir daug pamąstymų dėl savo ar savo vaikų ateities. Noriu šiems broliams ir seserims pasakyti: broli, sese, tu nesi užmirštas, Dievas šiandien trokšta tave paguosti ir sustiprinti. Jis nori padovanoti tau savo artumą, kad pajautum: Dievas yra labai arti tavęs. Jis užtikrina tau savo pagalbą.

Didžiausia pagalba, kurią Dievas nori mums suteikti, yra išlaisvinimas nuo piktojo. Tai yra daug daugiau, nei šiuo momentu būti išlaisvintam nuo vienos ar kitos ligos. Jis trokšta pasirūpinti, kad būtume amžiams išlaisvinti nuo visų kančių, nuo viso blogio. Taigi, būk paguostas: Dievas dirba tam, kad tau padėtų.

Šis darbas prasidėjo, kai Dievo Sūnus atidavė už mus savo gyvybę. Apie tai užsiminė Paulius, kai sakė: „Jūs, brangiai nupirkti.“

Per Adomo nuopuolį visi žmonės tapo nuodėmės tarnai. Mes kenčiame nuo piktojo, nes esame neapsaugoti nuo jo galių. Visos ligos, visos neteisybės, kančia ir mirtis yra nuodėmės pasekmė. Nuo pat gimimo žmogus yra nuodėmės tarnas. Nuo to mus nori išlaisvinti Viešpats. Todėl jis mus brangiai atpirko. Jis atidavė savo gyvybę, vietoj mūsų buvo apkaltintas, nuteistas, nužudytas. Jis, kuris buvo tobulas, kuris niekuomet nepadarė jokios klaidos, viską prisiėmė sau, kad Jis, o ne mes būtume nuteisti. Jis buvo nubaustas, kad mes nebūtume nuteisti dėl mūsų klaidų bei nuodėmių. Dėl Jo nuopelno mes galime būti atpirkti.

Kokia yra Dievo meilė mums, kad Jo Sūnus mirė dėl mūsų. Pagalvokime ir apie tai, ką Dievas padarė po savo Sūnaus aukos, kad mes galėtume mėgautis šiuo Jo nuopelnu: Jis atsiuntė Šventąją Dvasią, davė apaštalus, visus tuos

šimtmečius rūpinosi, kad Jėzaus Kristaus Evangelija būtų skelbiama toliau. Buvo laikai, kai daug žmonių priimdavo Evangeliją; tačiau buvo ir kitų laikų; laikų, kai krikščionys buvo persekiojami, tačiau Dievas visada rūpinosi, kad viskas vystytųsi toliau.

Galvojame ir apie daugybę žmonių, kurie rūpinosi, kad mes šiandien galėtume išgirsti Evangelijos žinią. Jėzus Kristus brangiai sumokėjo už mus ir daugybę žmonių,

*Nenorime eiti savo keliu,
mes sekame Jėzumi
Kristumi. Žinome: kas
kovoja kartu su Jėzumi
Kristumi, tas laimės.*

13.800 dalyvių susirinko į pamaldas krepšinio stadione „Cidдела“ bei gretimoje halėje.

tarnaudami Jėzui Kristui, atnešė auką, kad šiandien galėtume būti išganyti. Kiek buvo paaukota, kad šiandien apaštalų tarnystė galėtų veikti mūsų tarpe!

Ir Paulius sako: „Jūs, brangiai nupirkti, nepasidarykite žmonių vergais.“ Tai neturi nieko bendra su atskirais asmenimis, tuo galvoje turima pasaulio vergija: Dievas jus atpirko, brangiai sumokėjo, kad nepasidarytumėte vėl pasaulio vergais. Netgi įvardijama „žmonių vergais“. Vergas yra nelaisvas, jis yra supančiotas. Laisva valia negalioja, vergas turi daryti tai, ko nori jo šeimininkas. Jis priverstas dirbti ir negauna jokios kompensacijos, viskas vyksta veltui. Mes kaip Dievo vaikai negalime vėl pasidaryti pasaulio vergais. Ką tai reiškia?

Biblijoje yra daug pavyzdžių apie žmones, kurie buvo išrinkti

ar atpirkti, ir per vieną klaidingą sprendimą viską prarado. Pagalvokite apie Esavą. Jis buvo išrinktas, buvo pirmagimis, turėjo gauti ypatingą palaiminimą; bet jis buvo supančiotas žemiškų poreikių. Kadangi jis buvo supančiotas, negalėjo laisvai apsispręsti. Jis pardavė palaiminimą už lęšių sriubos lėkštę. Žemiškieji dalykai buvo jam svarbesni už palaiminimą. Todėl jis tapo savo brolio vergu. Į jo klausimą, ar tėvas neturėtų jam dar vieno palaiminimo, šis atsakė:

„Aš jį jau paskyriau tavo valdovu, padariau visus jo brolius jo tarnais ir jį praturtinau grūdais ir vynu. Ką tat dar begaliu padaryti tau, mano sūnau?“ (Pradžios knyga 27,37).

Egzistuoja didelis pavojus, tapti žemiškųjų poreikių

tarnais bei vergais, kai žemiškoji gerovė pasidaro svarbesnė už sielos išganyimą. Tuomet vieni sako: „Aš negaliu ateiti į pamaldas, turiu rūpintis savo darbu.“ Kiti sako: „Negaliu

*Kas seka Jėzumi Kristumi,
tai daro nebe reikalo, jis gaus
amžinojo gyvenimo karūną,
didžiausią atlygį koks tik gali
būti.*

Pamokslą papildė krašto apaštalas Patrick Mkhwanazi (Pietryčių Afrika, nuotrauka viršuje dešinėje) ir krašto apaštalas Noel E. Barnes (Cape)

paklusti Dievui, negaliu gyventi pagal Jo įsakymus, kai kalba eina apie pinigus.“ Jie apsisprendė per Šventąjį Krikštą, per Šventąjį paženklinimą, per konfirmaciją, sekti Jėzumi Kristumi ir gyventi pagal Dievo įsakymus. Bet kadangi jie tapo žemiškų dalykų tarnais, jie nebėra laisvi ir negali laikytis savo ištarto „Taip“. Jie nebegebia įsakymų dėl jų žemiškų poreikių.

Mes esame brangiai atpirkti. Nesileiskime, kad vėl taptume žemiškųjų dalykų tarnais. Mes apsisprendėme dėl Viešpaties ir esame laisvi, einame keliu, kurį nutiesė Dievas.

Apaštalas Paulius aiškiai pasakė, kad sielos išganymui nėra svarbu, ar esi vergas, ar laisvas žmogus, ar žydas, ar ne žydas, ar turtingas, ar vargšas. Svarbu yra nuostata. Turėkime teisingą širdies nuostatą. Nenorime, kad mus vestų žemiškieji poreikiai.

Kitas pavyzdys iš Senojo Testamento yra istorija apie Samsoną, Izraelio teisėją. Jo mama pašventino jį Dievui, kai jis tik atėjo į šį pasaulį. Dievas išrinko šį vyrą, kad jis kovotų prieš filistiečius, Izraelio priešus. Anuomet buvo taip, kad jei vyras pašventinamas Dievui, jei jis tarnauja Dievui, negalima buvo kirpti jam plaukų. Kiekvienas žinojo: jei ateina kažkas ilgais plaukais, tai jis yra pašvęstasis Dievui,

Dievo tarnas. Vėliau taip buvo ir su Samueliu. Jam taip pat nebuvo galima kirpti plaukų (1. Samuelio 1,11).

Samsonas buvo labai stiprus ir kovojo prieš filistiečius. Vieną dieną jis susipažino su Delila, o ši moteris buvo papirkta filistiečių. Filistiečių didžiūnai atėjo pas ją ir pasakė: „Suviliok jį ir sužinok, kodėl jis toks stiprus ir kaip mes galėtume jį įveikti, kad galėtume jį surišti ir padaryti bejėgį! Kiekvienas duosime tau vienuolika šimtų sidabrinųjų šekelių.“ Delila darė spaudimą Samsonui: „Prašyčiau man pasakyti, kodėl tu toks stiprus!“ Po kiek tai laiko Samsonas pasidavė, kad jai patiktų, ir pasakė: „Skustuvas niekad nepalietė mano galvos, nes aš esu naziras Viešpačiui nuo savo motinos iščių. Jei mano galva būtų nuskusta, mane paliktų mano jėga. Aš tapčiau silpnas ir būčiau kaip eilinis žmogus“ (Teisėjų 16, 5-17). Kitaip tariant: jo jėga slypėjo vidiniame jo sąryšyje su Dievu. Ką darė moteris? Ji nukirpo

Kairėje: vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider ordinuoja krašto vyresnį José Calenga Baza (klūpantis) į apaštalus ir apaštalą Alfonso Avelino (stovintis) išleidžia į poilsį po 30-ies metų tarnystės

Samsonui garbanas. Taigi, ji nuėmė jo sąryšio su Dievu ženklą. Samsonas tapo silpnas, jis buvo suimtas ir tapo filistiečių vergu. Kodėl? Todėl, kad jis priėmė neteisingą sprendimą. Jam buvo svarbiau patikti tai moteriai, nei patikti Dievui.

Mes stengiamės, užpildyti savo vietą visuomenėje ir turėti gerus santykius su aplinkiniais. Tačiau santykiai su žmonėmis negali būti svarbesni už santykį su Dievu. Trokštame patikti Dievui labiau, nei žmonėms. Kartais turime pasakyti: „Ne, aš neprisidėsiu, net jei tai tau nepatiks. Nedarysiu to, nes man svarbiau yra patikti Dievui.“

Trečiasis pavyzdys iš Senojo Testamento: Izraelis buvo Dievo išrinktoji tauta. Tai, žinoma, nepatiko kitoms tautoms. Ir vėl atėjo filistiečiai, ir užkariavo Dievo tautą. Priešai turėjo savo tarpe didelį vyrą, tai buvo Galiotas, milžinas su sunkiais ginklais, kurio visi bijojo. Jis išjuokė izraeliečius, juokėsi iš Dievo ir sakė: „Išsirinkite iš savo tarpo vyrą, teateina jis prieš mane. Jei jis mane nugalės ir mane užmuš, mes tapsime jūsų vergais, bet jei aš nugalėsiu ir jį užmušiu, jūs būsite mūsų vergai ir mums tarnausite“ (1. Samuelio 17, 8.9). Izraeliečiai bijojo ir iš baimės jau buvo bepasidarę savo priešų vergais. Laimei atėjo mažasis Dovydas, kuris nieko nebijojo. Jis žinojo: su Dievu aš galiu įveikti Galiotą. Dovydas išlaisvino savo tautą.

Kartais ir mes galvojame, jog esame silpni, o dvasia iš požemio tokia galinga. Jos teorija skleidžiama dideliu pajėgumu. Tie, kurie ja seka, yra tokie sėkmingi, o mes kartais turime tiek daug įdėti pastangų mūsų gyvenime. Velnias disponuoja daugybe priemonių, mes negalime nuo to apsisaugoti! – Bet tai netiesa! Net jei mūsų priešas yra toks galingas, mes žinome: su Kristumi mes galime

laimėti! Kristus yra stipresnis už savo priešą! Sekame Jėzumi Kristumi ir stojame į kovą prieš blogį. Su Juo mes laimėsime. Nenorime tapti piktojo tarnais.

Ir paskutinis pavyzdys, kurį davė pats Jėzus. Jis parodė savo mokiniams vieną vaizdinį ir pasakė: „Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus, klaidžioja bevandenėse vietose, ieškodama poilsio. Neradusi ji sako sau: 'Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau'. Sugrįžusi randa juos iššluotus ir išpuoštus. Tada eina, pasiima kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir įėjusios jos ten apsigyvena. Ir paskui tam žmogui darosi blogiau negu pirma“ (Luko 11,24–26). Šis vaizdinys turi mums ką pasakyti.

Per mūsų Krikštą, per Šventąjį Paženklimą mes buvome nuplauti. Piktasis buvo išvartytas, neturėjo jokių teisių į mus, mes priklausėme Jėzui Kristui. Tačiau dabar nuo mūsų priklauso sprendimas, kas turi gyventi mūsų širdyje.

Piktoji dvasia su savo septyniomis dvasiomis galėjo sugrįžti, nes širdis buvo tuščia, joje buvo vietos.

Norime pasirūpinti, kad mūsų širdyje gyventų Šventoji Dvasia ir pripildytų visą širdį bei visą gyvenimą. Naujoji būtybė per Jėzų Kristų turi vystytis mumyse. Jei gyvenimas iš Šventosios Dvasios pripildys visą širdį, kitos dvasios neturės ten vietos. Tačiau jei žmogus pakrikštijamas ir paženklinamas, o jo širdies nepripildo Šventoji Dvasia, tada vėl sugrįžta piktosios dvasios ir jis tampa labai nelaimingu.

Tada pas žmogų vėl sugrįžta dvasia, kuri išbandė ir Jėzų, ir sako: „Panaudok savo Dievo vaikystę tam, kad turėtum geresnį gyvenimą žemėje.“ Einama į pamaldas, bet rūpi tik žemiškasis gyvenimas: „Mielas Dieve, padaryk, kad

Po pamaldų vyriausiasis apaštalas Schneider atsakinėja į klausimus vietinėms medijoms

Kristaus mokiniais, tarnais. Atlygis bus neapsakomai didingas.

man gerai sektųsi. Mielas Dieve, aš juk esu Tavo vaikas, padaryk, kad būčiau turtingas.“ Senoji dvasia vėl sugrįžo ir sprendžia, kaip mes meldžiamės, kaip turime elgtis. Tokiam žmogui einasi blogai, nes jis pastebi: „Tai nefunkcionuoja, aš esu Naujosios apaštalų bažnyčios tikintysis, bet nesu turtingas.“ Jam einasi blogiau, nei prieš tai.

Jis buvo pakrikštytas, paženklintas, širdis nuplauta, pašventinta, tačiau nebuvo leidžiama Šventajai Dvasiai iš tiesų išsiskleisti. Tuomet sugrįžta kita dvasia.

Kitas pavyzdys: bendruomenėje, bažnyčioje viskas pradeda daryti iš išskaičiavimo. Tada svarbu tik kaip iš bažnyčios turėti naudą. Giedama chore, bet ne tam, kad šlovinti Viešpatį, o tam, kad būti dėmesio centre. O brolis daro viską, kad tik gautų aukštesnę tarnystę, jis trokšta būti vadovu. Jis tampa kitos dvasios tarnu, jis nebetarnauja Viešpačiui. Jis nori dirbti dėl privalumo sau. Viską, ką jis daro, daro su paslėpta mintimi. Vienas trokšta būti turtingas, kitas ieško bažnyčioje naudos. Tokie žmonės tampa kitos dvasios tarnais ir negauna to, ko trokšta; kada nors jie nusivils.

Tai yra paprasti pavyzdžiai apie žmones, kuriuos Dievas išsirinko palaiminimui, tačiau jie priėmė neteisingą sprendimą. Jie vėl tapo „žmonių vergais“.

Mes norime būti Kristaus tarnais ir tarnaitėmis. Iš meilės Jėzui Kristui esame labai tampriai su juo surišti. Nenorime eiti savo keliu, mes sekame Jėzumi Kristumi. Žinome: kas kovoja kartu su Jėzumi Kristumi, tas laimės. Kas seka Jėzumi Kristumi, tai daro nebe reikalo, jis gaus amžinojo gyvenimo karūną, didžiausią atlygį koks tik gali būti. Kadangi esame taip brangiai atpirkti, būkime tikrais Jėzaus

PAGRINDINĖS MINTYS

Atpirkti per Kristaus auką, norime stengtis

- netarnauti žemiškiems dalykams,
- Dievui patikti labiau nei žmonėms,
- nesileisti įtakojami piktojo galios,
- suteikti galimybę Šventajai Dvasiai užpildyti visą širdį.

I Naujienos iš Lietuvos

Apaštalas F. W. Otten ir vertėjas brolis K. Milašius prie altoriaus

APAŠTALAS F. W. OTTEN LIETUVOJE

Trumpas ir turiningas buvo šis apaštalo F. W. Otten apsilankymas. Apaštalas F. W. Otten balandžio 21 dieną LNAB jaunimo centre susitiko su jaunimu iš Klaipėdos, Kretingos bendruomenių. Penktadienį, balandžio 22 dieną, apaštalas dalyvavo tarnybos brolių valandoje. Balandžio 23 dieną Klaipėdos bažnyčioje vyko jaunimo diena, kurios metu apaštalas F. W. Otten bendravo su mūsų bažnyčios jaunuoliais. Sekmadienį, balandžio 24 dieną, jis patarnavo konfirmacijos pamaldose Klaipėdoje.

KONFIRMACIJOS PAMALDOS KLAIPĖDOJE

Balandžio 24 dieną Klaipėdos bažnyčioje pamaldose dalyvavo tikintieji ir tarnybos broliai iš Šilutės, Kretingos, Palangos, Klaipėdos bendruomenių. Apaštalą F. W. Otten lydėjo vyskupas A. Strelčiūnas.

Konfirmacijos pamaldoms vyriausiasis apaštalas skyrė Žodį iš Evangelijos pagal Luką: “Sugrįžę apaštalai apsakė Jėzui,

ką buvo nuveikę. Pasiėmęs juos, Jis pasitraukė nuošaliai į Betsaidos miesto apylinkes. Minia, tai sužinojusi, sekė iš paskos. Jis priėmė žmones ir kalbėjo jiems apie Dievo karalystę, pagydė tuos, kuriems reikėjo gydymo.” (Lk 9, 10-11)

Po bendros maldos apaštalas F. W. Otten perdavė krašto apaštalo R. Storck ir apaštalo W. Schorr linkėjimus bendruomenei bei pakvietė konfirmantus Vitaliją, Laurą ir Edvardą atsisėsti pirmoje eilėje, nes “jie yra šių pamaldų dėmesio centre ir mes norime pasidžiaugti jais”.

Pamoksle apaštalas F. W. Otten akcentavo keletą Biblijos Žodžio momentų, kurie ypač svarbūs ne tik konfirmantams, bet ir visiems tikintiesiems. “Nesvarbu, ką patyrėme, bet visada eikime pas Jėzų, į pamaldas, į maldą. Nedelskime ateiti pas Jį, pasikalbėkime su Dievu, Jam išsakykime savo rūpesčius. Jis yra Visagalis ir gali daug ką pakeisti. Tai ir reiškia “ateiti pas Jėzų”, vykdyti Jo valią, kurią mes girdime per Žodį, Jėzų į savo gyvenimą priimti kaip pavyzdį, tai yra sekti paskui. Tada pasinaudoti pamaldomis, kuriose siūloma išpažinti nuodėmes, gauti atleidimą ir priimti Šventąją Vakarienę. Tai yra nuostabi mintis jums, taip galima formuoti savo gyvenimą, taip galima patirti Dievą”.

Apaštalas F. W. Otten su konfirmantais

Prie altoriaus patarnavo vyskupas ir krašto vyresnysis. Vyskupas kalbėjo, kad „šios pamaldos yra ypatingos, nes yra trys konfirmantai ir viena siela bus paženklinta Šventąja Dvasia, o tai reiškia dar vieną pergalę, dar vieną vardą įrašytą danguje. Ir dar labai svarbu, kad savo tarpe turime Jėzaus Kristaus pasiųstąjį, mūsų apaštalą“.

Krašto vyresnysis kalbėjo apie tai, kokios išskirtinės ir jaudinančios yra šios pamaldos, kad nuo šiol konfirmantai bus patys atsakingi už savo dvasinį gyvenimą, kuriame juos lydės Dievas ir jie „visada bus Dievo rankose, o angelai saugos juos“.

Po pamaldų artimieji, bažnyčios tarnai, bendruomenė šiltai pasveikino konfirmantus ir naują tikėjimo seserį, kuriai buvo suteiktas Šventasis Paženklimas.

Mūsų jaunimas prieš prasidedant jaunimo dienai

1990 metais į Klaipėdą atvyko NAB apaštalai, taip prasidėjo mūsų bažnyčios atkūrimas Lietuvoje. Jaunuoliai turėjo pakartoti jų pirmuosius žingsnius Klaipėdoje: atrasti, kur apsigyventi ir vietą pamaldoms, surasti pirmuosius svečius, kuriuos galėtų pakviesti į pamaldas, įkurti bendruomenę ir pastatyti bažnyčią. Jaunuoliai sudarė dvi komandas – „vietinių“ ir „svečių“, kurios bendradarbiaudamos turėjo atlikti užduotis be išmaniųjų telefonų ir interneto „pagalbos“, nes prieš 25 metus tai nebuvo taip lengvai pasiekama, kaip dabar. Žaidimas truko apie septynias valandas.

Vakare bažnyčioje buvo baigiamasis vakaras, kur pristatytos atliktos užduotys. Apaštalas F. W. Otten papasakojo, kaip vyksta pasiruošimas 2019 metų NAB pasaulio jaunimo dienoms. Prisimintos ir 2009 metų Europos jaunimo dienos Diuseldorfe, kuriose dalyvavo ir mūsų jaunimas.

Sekmadienį jaunuoliai dalyvavo apaštalo F. W. Otten pamaldose.

Jaunuoliai sukonstravo bažnyčią

JAUNIMO DIENA

Klaipėdos bažnyčioje balandžio 23 dieną vyko jaunimo diena. Apaštalas F. W. Otten bendravo su mūsų bažnyčios jaunuoliais iš Klaipėdos, Vilkyčių, Kretingos, Šakių, Kybartų, Kauno ir Šiaulių bendruomenių. Apaštalą lydėjo krašto vyresnysis A. Andrijanov, dalyvavo krašto evangelistas D. Ezerskis, evangelistas E. Gavėnia, kunigai G. Šmitas ir D. Rožys, diakonas S. Kriaučiūnas.

Pagrindinis dienos renginys – orientacinės varžybos, jų planą ir užduotis jaunuoliams padėjo paruošti krašto evangelistas Darius Ezerskis.

Klaipėdos NAB sekmadieninės mokyklos mokinės

Klaipėdos NAB sekmadieninės mokyklos mokytojos ir mokinės

SEKMADIENINĖSE MOKYKLĖLĖSE PRASIDĖJO ATOSTOGOS

Prasidėjo vasara, sekmadieninių mokyklėlių mokytojos su vaikučiais užbaigė savo užsiėmimus. Krašto vyresnysis, kuruojantis šią veiklą, papasakojo, kad “šiais metais jie vyko Klaipėdos, Kretingos, Šilutės, Kybartų, Šiaulių, Kauno ir Vilniaus NAB bendruomenėse, kur su vaikais (nuo 4 iki 12 metų amžiaus) dirbo 15 mūsų tikėjimo seserų ir brolių, nuoširdžiai atsidavusių šiai veiklai”. Mokymo kursas trunka ketverius metus ir apima apie 50 temų. Pasakojimai iš Biblijos padeda vaikams atpažinti Dievo veikimą, jie supažindinami su Naujosios apaštalių bažnyčios bendruomenių gyvenimu, pasiruošia ypatingoms pamaldoms, susipažįsta su tarnybos broliais. Vyskupas A. Strelčiūnas kasmet dalyvauja pamaldose vaikams, kuriose patarnauja apaštalas F. W. Otten. Vaikai labai mėgsta ekskursijas ir išvykas į gražiausias, labiausiai lankomas Lietuvos vietas, kur jie sužino ne tik įdomių dalykų, bet ir mokosi džiaugsmingai bendrauti bei dalintis.

Krašto vyresnysis sakė, kad ir šiais metais yra suplanuota vaikams įdomių renginių bei susitikimų.

JĖZUS MELDŽIASI GETSEMANĖS SODE

(MORKAUS 14,26–43)

*Neraugintos duonos
šventės metu Jėzus švenčia
Paskutiniąją Vakarienę. Jėzus
žino, kad tuoj bus išduotas
ir turės mirti. Jis su savo
mokiniais eina į Alyvų kalną.*

Kelyje į Getsemanės sodą
Jėzus taria mokiniams: „Po
keleto valandų jūs visi mane
paliksite. Net pranašas prieš
daug laiko yra išpranašavęs,
jog avys išsisklaidys, kai
piemuo bus nužudytas.

Tačiau aš prisikelsiu ir jums vėl
pasirodysiu“.

Petras paprieštarauja: „Jei ir visi
pasipiktintų, tai tik ne aš!“

Jėzus jam atsako: „Dar
šiandien, jau šią naktį, gaidžiui
nė dukart nepragydas, tu
manęs tris kartus išsiginsi“.

Petras dar atkakliau tvirtina:
„Jeigu net reikėtų man su
tavimi mirti, aš vis tiek tavęs
neišsiginsiu“.

Tą pat kalba ir visi kiti.

Jie ateina į ūkį, vadinamą
Getsemane. Jėzus sako
mokiniais: „Pasėdėkite čia, kol
aš melsiuosi“. Su savim pasiima

Petra, Jokūbą ir Joną.
Jėzus jiems skundžiasi: „Mano
siela mirtinai nuliūdusi. Pasilikite
čia ir budėkite!“

Paėjęs truputį toliau,
sukniumba ant žemės ir ima
melstis: „Tėve, tau viskas
įmanoma. Atitolink nuo manęs
šitą taurę. Tačiau tebūnie ne
kaip aš noriu, bet kaip tu.“
Paskui grįžta, randa juos
miegančius.

Ir taria Petriui: „Tu miegi?
Neįstengei nė vienos valandos
pabudėti? Budėkite ir
melskitės.“

Jis vėl nueina ir dar kartą
meldžiasi tais pačiais žodžiais.
Ir vėl sugrįžęs randa juos
miegančius – jų akys buvo
mieguistos, ir jie nežinojo, ką

atsakyti.

Trečią kartą Jėzus meldžiasi
vienas ir vėl Petras, Jokūbas
bei Jonas užmiega.

Jis pažadina juos ir sako,
kad atėjo valanda, kai Jis
išduodamas į nusidėjėlių
rankas.

Getsemanė reiškia aliejaus spaudykla. Tai
yra sodas su daugybe alyvmedžių. Jis yra
už Jeruzalės, Alyvų kalno papėdėje.

SVEČIUOSE PAS ELBERTĄ YOGYAKARTA MIESTE (INDONEZIJA)

Nuotraukos: iš asmeninio archyvo

Mano vardas Elbertas ir man vienuolika metų. Gyvenu Yogyakarta mieste, Indonezijos saloje Java. Esu jauniausias iš trijų brolių, mano broliams yra 22 ir 18 metų.

Kiekvieną dieną važiuoju dviračiu į mokyklą, laimei ji yra tik už keleto šimtų metrų nuo mano namų. Einu į penktą klasę, labiausiai mėgstu gamtos mokslus. Vieną kartą per savaitę važiuoju į smuiko pamoką.

Po pietų tuojau pat padarau namų darbus, tada padedu mamai tvarkyti namus. Mano hobiai yra groti smuiku ir skaityti. Man patinka knygos apie žymius žmones.

Sekmadienio rytą einu į sekmadieninę mokyklą, ten turiu daug draugų.

Man patinka giedoti bažnyčioje. Kartais per pamaldas akomponuoju smuiku chorui.

Mano tėtis tarnauja bažnyčioje kaip apaštalas. Aš labai jį myliu ir visuomet meldžiuosi, kai jis yra kelyje. Kartais aš važiuoju kartu, pavyzdžiui, į Kedoya bendruomenę Jakarta mieste. Indonezijos bendruomenėse dažnai nėra vargonų, vietoj jų groja orkestras.

Visus metus su džiaugsmu laikiu vaikų dieny. Ten sutinku daug kitų vaikų ir galiu su jais žaisti. Kadangi mano tėtis rūpinasi keletu kraštų, aš galiu dalyvauti vaikų dienose Yogyakarta, West Java, Jakarta ir Pantai Utara Jawa miestuose. Nuotraukose galite matyti, kiek džiaugsmo jos man teikia.

Į Yogyakarta keliauja labai daug turistų, bet ir daug studentų iš visos Indonezijos, nes čia yra keletas universitetų. Mieste galima aplankyti Sultono rūmus. Jei nuvažiuoji 30 kilometrų į šiaurę, galima pamatyti Merapi kalną, jis yra aktyviausias ugnikalnis pasaulyje. 40 kilometrų piečiau Yogyakarta miesto yra nuostabūs paplūdimiai. Dažnai einu į paplūdimį.

Mano mėgstamiausias patiekalas yra Nasi Goreng Jawa, javanietiškai kepti ryžiai, arba Magelangan, keptų ryžių ir makaronų mišinys. Prie jo geriu imbiero arbatą.

Per atostogas aplankau senelį Jakarta mieste, Indonezijos sostinėje. Ten galima pamatyti daug įdomių dalykų. Vieną kartą buvau botanikos sode. Ten yra ir paukščių parkas su neįprastais paukščiais. Vienas atskrido man ant peties, buvo labai įdomu!

Nuotrauka: © zhu difeng - Fotolia.com

Mokymas apie ateities dalykus

2015-ųjų rugsėjį pasirodė Naujosios apaštalų bažnyčios katekizmo klausimai ir atsakymai. Iš 750-ies klausimų bei atsakymų „community“ žurnalas pasirinktinai pristato keletą jų – šiame žurnalo numeryje bus aptariamos temos: „Mokymas apie ateities dalykus“ bei „Iš krikščionybės istorijos“.

Koks ateities įvykis yra Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionių tikėjimo tikslas?

Jėzus Kristus vėl sugrįš – tai yra Evangelijos pagrindas. Nuo Jo žengimo dangun dienos apaštalai skelbia Viešpaties sugrįžimą. Naujosios apaštalų bažnyčios krikščionių tikėjimo tikslas yra būti paimtais, kai ta diena ateis.

Kas pažadėjo, kad Jėzus Kristus sugrįš?

Pats Jėzus Kristus pažadėjo savo apaštalamis: „Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir aš“ (Jono 14,3). Šis Jėzaus pažadas, nužengiant Jam į dangų, buvo užtvirtintas angelų: „Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate Jį matę žengiant į dangų“ (Apaštalų darbų knyga 1,11).

Kas žino Kristaus sugrįžimo laiką?

Kokią dieną ir kokią valandą Jėzus Kristus sugrįš, nežino nei žmonės, nei angelai, tik Dievas trijuose asmenyse.

Ką mums reiškia šis Kristaus sugrįžimo pažadas?

Kad Jėzus Kristus sugrįš ir pasiims savo nuotaką bendruomenę, yra Evangelijos esminė žinia. Jis pats pažadėjo savo sugrįžimą (plg. Jono 14,3).

Kodėl mes tikime, kad Kristaus sugrįžimas yra nebetoli?

Kad apaštalų tarnystė vėl buvo sugražinta, yra ženklas, jog Kristaus sugrįžimas yra nebetoli. Lūkestis, kad šis Viešpaties pažadas išsipildys, taip pat yra Naujosios apaštalų bažnyčios tikėjimo centre, kaip ir kiekvieno tikinčiojo viltis, asmeniškai patirti Kristaus sugrįžimą ir būti paimtam pas Jį.

Kaip vyksta pasiruošimas Kristaus sugrįžimui?

Apaštalai per žodį ir sakramentus ruošia tikinčiuosius Kristaus sugrįžimui. Tikintieji sąmoningai orientuoja savo gyvenimą į šį įvykį.

Kas įvyks Kristaus sugrįžimo dieną?

Tai galima apibendrinti iš apaštalo Pauliaus pasisakymų: Viešpaties sugrįžimo dieną pirmiausia negendančiai bus prikelti mirusieji, kurie mirė Kristuje. Gyvieji, kurie leidosi ruošiami Kristaus sugrįžimui, bus pakeisti, nepatirdami kūniškos mirties. Mirusieji ir gyvieji įgaus pašlovintą kūną. Šis kūnas bus panašus į prisikėlusio Kristaus kūną. Jie bus paimti Jėzaus Kristaus ir taip pateks į amžinąją bendrystę su Dievu trijuose asmenyse. Šie įvykiai bus pirmajame prisikėlime, apie kurį pasakojama apreiškimų Jonui knygoje 20,5.6.

Kas bus paimtas Kristaus sugrįžimo dieną?

Paėmimas Kristaus sugrįžimo dieną pažadėtas pirmiausia tiems, kurie yra atgimę iš vandens ir Dvasios, ir kurie tiki Jėzumi Kristumi bei Juo seka. Šis sekančiųjų būrys dar vadinamas „nuotaka bendruomene“ arba „berniuku“ (Apreiškimų Jonui knyga 12,5). Ar Dievas ir kitiems suteiks malonę būti paimtiems, žmogus negali nuspręsti ir tai yra Dievo valioje.

Ar kaip nors išsiskiria tie, kurie priklauso nuotakai bendruomenei?

Taip – išsiskiriantis bruožas yra tas, kad jie kiekvieną dieną laukia Kristaus sugrįžimo ir yra nuoseklūs maldoje: „Viešpatie, ateik greičiau!“ (plg. Apreiškimų Jonui knyga 22,17.20).

Kokius įvykius apima pirmasis prisikėlimas?

Pirmajame prisikėlime prisikels „mirusieji Kristuje“ ir bus paimti kartu su gyvaisiais, kurie priklauso nuotakai bendruomenei. Po „vestuvių danguje“ prisikels kankiniai iš „didžiojo sielvarto“ ir bus priskirti karališkajai kunigystei. Abu šie įvykiai vadinami „pirmuoju prisikėlimu“: „Palaimintas ir šventas, kas turi dalį pirmajame prisikėlime! Šitiems antroji mirtis neturi galios; jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir viešpataus su Juo tūkstantį metų.“ (Apreiškimų Jonui knyga 20,6).

Kas vyks po pirmojo prisikėlimo?

Po pirmojo prisikėlimo Kristus žemėje įkurs taikos karalystę ir viešpataus „tūkstantį metų“. Šie „tūkstantis metų“ yra simbolis ilgo, tačiau riboto laiko.

Kas vyks žemėje taikos karalystės laikotarpiu?

Kristaus taikos karalystės laikotarpiu Jėzus Kristus kartu su karališkąja kunigyste netrukdomai skelbs Evangeliją. Su Evangelija bus supažindinti visi žemėje gyvenantys žmonės ir taip pat visos sielos mirusiųjų srityje. Taikos karalystės pabaigoje visų laikmečių žmonės bus susipažinę su Jėzaus Kristaus Evangelija.

Kas atsitiks su tais žmonėmis, kurie bus teisiami paskutiniame teisme?

Tie, kurie paskutinio teismo dieną ras malonę, taps naujojo Dievo kūrinių gyventojais kartu su tais, kurie dalyvavo pirmajame prisikėlime. Tuomet jie visi galės gyventi amžinoje bendrystėje su Dievu. Kiti pasiliks atitolimo nuo Dievo varge.

Kas Biblijoje sakoma apie naująjį Dievo kūrinių?

Po paskutinio teismo Dievas sukurs naują kūrinių senojo kūrinių vietoje: „Jis [Dievas] apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, o pats Dievas bus su jais“ (Apreiškimų Jonui knyga 21,3). Tokiu būdu išsipildys lūkestis, kuris yra išreikštas 2. Petro laiške 3,13: „Pagal Jo pažadą mes laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisumas.“ Ši Dievo karalystė bus amžina; tada Dievas bus viskas visame kame (plg. 1. Korintiečiams 15,28).

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Vokietija

Redaktorius: Peter Johanning

Iš krikščionybės istorijos

Kaip atsirado pirmosios krikščionių bendruomenės?

Sekminių dieną Jeruzalėje susikūrė pirmoji krikščionių bendruomenė (plg. Apaštalų darbų knyga 2,37 ff.), kurioje buvo tik žydai. Dėl persekiojimų daug tikinčiųjų bėgo iš Jeruzalės (plg. Apaštalų darbų knyga 8,1; 11,19). Naujoje aplinkoje jie skelbė Evangeliją ir ten taip pat atsirado tikinčiųjų. Taip kitose vietovėse kūrėsi krikščionių bendruomenės.

Kaip vystėsi krikščionybė nuo II amžiaus?

Po diakono Stepono apmėtymo akmenimis išaugo persekiojimų banga: daug krikščionių buvo nužudyta dėl jų tikėjimo. Taip jie tapo kankiniais. Nepaisant persekiojimų ir daugybės pasipriešinimų krikščioniškas tikėjimas plito visoje romėnų karalystėje.

Kaip vyko krikščionybės vystymasis iki viduramžių?

Tautų kraustymosi laikotarpiu (IV /V amžiuje) krikščionybė sustiprėjo Europoje ir Azijoje. Krikščionybės plitimui svarbią rolę vaidino vienuolynai, kurie susikūrė III amžiuje Egipte. Svarbiausia vienuolių užduotis buvo gyventi skurde pagal Kristaus pavyzdį bei toliau skleisti krikščionišką tikėjimą. Viduramžiais vienuolės ir vienuoliai pasiekdavo išskirtinių sugebėjimų moksle bei užsirekomenduodavo žemės ūkio ir socialinių mokslų srityse. Krikščionybė vis labiau įtakoją žmonių gyvenimą, kaip ir kultūrą, politiką bei visuomenę Europoje. 1054 metais įvyko skilimas į vakarų bažnyčią (romėnų-katalikų) ir rytų bažnyčią (ortodoksų).

Su kuo vis labiau susidūrė krikščionys nuo VII amžiaus?

Nuo VII amžiaus krikščionys Azijos, Afrikos ir Europos kai kuriose vietovėse susidūrė su nauja religija – islamu. Daug sričių buvo prarasta krikščioniško tikėjimo atžvilgiu, pavyzdžiui, Artimieji Rytai ir Šiaurės Afrika. Buvo kariaujama, kaip pavyzdžiui kryžiaus žygiai. Jie vyko tarp 1095 ir 1270 metų Rytuose ir turėjo tikslą, Jeruzalėje bei Šventoje Žemėje jėga įvesti krikščionybę.

Kodėl buvo stengiamasi reformuoti bažnyčią?

Viduramžiais bažnyčia savo viduje darėsi vis labiau pasaulietiška – tikėjimas ir mokymas vis labiau buvo

nuvertinamas. Tai buvo siejama su vis mažesniu orientavimusi į Evangeliją. Todėl buvo stengiamasi reformuoti bažnyčią. Iš vienos pusės vienuoliai stengėsi reformuoti bažnyčią, iš kitos pusės tokie vyrai, kaip Franzose Petrus Waldes (1140, mirė prieš 1218-uosius), anglų teologas Johannes Wiclif (1330 – 1384) ir Prahos universiteto rektorius, Johannes Hus (1369 – 1415). Visi jie buvo nuoseklūs pasaulietiškos bažnyčios kritikai. Jų inicijuoti ir jų lydimi judėjimai apėmė tolimiausius Europos kraštus ir privedė galiausiai prie reformacijos.

Kas yra reformacija?

Reformacija (iš lotynų kalbos „reformatio“: restauravimas, atsinaujinimas) yra religinis atsinaujinimo judėjimas Europoje, kuris paremtas noru sugrįžti prie Evangelijos. Ji yra tampriai susijusi su vokiečių vienuoliu Martinu Liuteriu (1483 – 1546). Jo manymu, vienintelis pagrindas mokymui turi būti biblijinis liudijimas apie Jėzų Kristų. Liuteris išvertė Bibliją iš hebrajų bei graikų kalbų į vokiečių kalbą ir taip padarė ją prieinamą tautai. 1534 metais Anglijoje savarankiškai susikūrė anglikonų valstybinė bažnyčia.

Kokia buvo krikščionybės padėtis XIX amžiuje?

XIX amžiuje buvo bandoma žmones, kuriems krikščioniškas tikėjimas dėl skurdo ir nežinomybės tapo svetimas, vėl priartinti prie Evangelijos („vidinė misija“). Buvo įsteigtos „Misionierių draugijos“: jos rūpinosi tolimesniu krikščionybės skleidimu už Europos ribų, pirmiausia Afrikoje.

Koks svarbus vystymasis vyko krikščionybėje XIX amžiuje?

Labai svarbūs – pirmiausia protestantizmo viduje Anglijoje bei JAV – buvo taip vadinami „atgimimo judėjimai“: pamaldūs krikščionys ragino nuo „krikščionybės iš įpročio“ sugrįžti prie gyvojo krikščioniško tikėjimo. Šis kvietimas prisiminti Evangeliją dažnai buvo siejamas su viltimi, kad Kristus sugrįš. Tai yra istorinis pagrindas, kuris įtakoją Dievą vėl ruošti apaštalų veikimą.

Kaip XIX amžiuje buvo atnaujinta apaštalų tarnystė?

Tarp 1826-ų ir 1829-ų metų tikintys vyrai susirinko į konferenciją Albury mieste (pietų Anglija), kad visi kartu

panagrinėtų apreiškimus Jonui. Ši konferencija vyko bankininko Henry Drummond (1786 – 1860) kvietimu, kuris artimai dirbo kartu su Edward Irving (1792 – 1834), škotų nacionalinės bažnyčios dvasininku. Konferencijos dalyviai norėjo aiškumo apie tokius biblijinius teiginius, kaip Šventosios Dvasios veikimas ir Kristaus sugrįžimas. Ir Škotijoje skirtingų konfesijų tikintieji laukė stipresnio Šventosios Dvasios veikimo. 1830 metais buvo labai susidomėta ligonių pagydimu, liežuvio kalbomis (kalbėjimu nežinomomis kalbomis) ir pranašystėmis. 1832-ųjų rudenį John Bate Cardale (1802 – 1877) Londone buvo pakviestas apaštalu tarnystei per Šventąją Dvasią ir Henry Drummond jį įvardijo kaip apaštalą. Nuo 1833-ųjų rugsėjo buvo pakviesti kiti vienuolika apaštalu – pirmiausia per pranašą Oliver Taplin (1800 – 1862).

Kaip atsirado katalikiška-apaštališki bažnyčia?

1835 metais apaštalai vieneriems metams išvyko į Albury miestą intensyviems pasitarimams. Jie sudarė „Didįjį liudijimą“ (1837), išpažinimo raštą, kuris buvo pristatytas visiems krikščionybės dvasiniams ir pasaulietiniams vadovams. Šiame liudijime apaštalai ragino krikščionis, jiems vadovaujant susirinkti ir ruošti Kristaus sugrįžimui. Taigi, nebuvo norima steigti naują bažnyčią, o stengiamasi

skirtingas bažnyčias pavesti apaštalu globai. Tačiau didžioji dalis krikščionių nepriėmė apaštalu kvietimo. Maža dalis krikščionių, kurie dovanojo savo pasitikėjimą apaštalam, apsijungė naujoje bažnyčioje, būtent katalikiškoje-apaštališkoje bažnyčioje.

Kaip atsirado Naujoji apaštalu bažnyčia?

1862 metų spalio 10 dieną Karaliaučiuje kunigą Rudolf Rosochacky (1815 – 1894), tenykštės katalikiškos-apaštališkos bendruomenės vadovą, pranašas Geyer paskyrė apaštalu. Katalikiškos-apaštališkos bažnyčios apaštalai nepripažino šio pašaukimo. Tačiau pranašas Heinrich Geyer ir katalikiškos-apaštališkos bendruomenės Hamburge vadovas Friedrich Wilhelm Schwartz (1815 – 1895), buvo įsitikinę, kad šis

pašaukimas yra Šventosios Dvasios veikimas. Hamburgo bendruomenė 1863-ųjų sausio 4 dieną pripažino šį apaštalo paskyrimą ir buvo atskirta nuo katalikiškos-apaštališkos bažnyčios. Tokiu būdu 1863-ųjų sausis yra laikomas Naujosios apaštalu bažnyčios pradžia. Nors apaštalas Rosochacky netrukus po to pasitraukė iš tarnystės, Geyer, Schwartz ir Hamburgo bendruomenė tvirtai laikėsi to, jog tai buvo dieviškasis pašaukimas.

Nuotrauka: Peter Johanning

Visi apaštalai dirba prie tarnystės suvokimo

Kas yra dvasinė tarnystė? O kas yra tik organizacijos struktūra? Tokie klausimai šiuo metu rūpi ne tik krašto apaštalų susirinkimui (KAS), bet ir visiems pasaulio Naujosios apaštalų bažnyčios apaštalam.

„Tarnystės suvokimas“ vadinasi ši tema, prie kurios bažnyčios vadovybė dirba jau nuo 2014-ųjų kovo mėnesio. Į klausimą „Kaip mes suprantame tarnystę?“ 2012 metų pabaigoje išleistas katekizmas pateikia atsakymus ištisame skyriuje. „Tačiau dabar kyla tolimesni klausimai“, dar 2013 metais duotame interviu aiškiai pasakė vyriausiasis apaštalas poilsyje Wilhelm Leber.

Kas turima galvoje, vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider paaiškino 2014-ųjų birželį podiumo diskusijoje tarptautinės bažnyčios dienos Miunchene metu: kas yra tarnystė, kas yra tarnavimas? Kas įvyksta ordinacijos metu? Pirmiausia reikėtų naujai pergalvoti teologinį pagrindą, tik

tuomet būtų galima apžvelgti visuomeninius aspektus: kas gali nešti tarnystę? Ką priima bendruomenė? Kas įmanoma atskiruose regionuose?

- 1| Krašto apaštalas Leonard R. Kolb (JAV) pasisako krašto apaštalų susirinkime
- 2| Krašto apaštalas Noel E. Barnes ir krašto apaštalo padėjėjas John L. Kriel (Cape)
- 3| Krašto apaštalas Tshitshi Tshisekedi (Kongo DR) ir krašto apaštalo padėjėjas Arnold N. Mhango (Sambija)
- 4| Krašto apaštalas Wilfried Klingler (Vidurio Vokietija)

Įtraukti visi pasaulio apaštalai

Nuo 2014 metų pavasario prie teologinio pagrindo dirba bažnytinė darbo grupė „Tikėjimo klausimai“. Nuo 2015 metų kovo mėnesio KAS kaip aukščiausias Naujosios apaštalų bažnyčios vadovybės komitetas reguliariai atlieka patariamąjį darbą.

Dabar diskusijos pasiekė naują stadiją: vyriausiojo apaštalo Schneider iniciatyva visi pasaulio apaštalai – šiuo metu jų yra apie 350 – yra informuojami apie esamą padėtį bei nagrinėjamus klausimus ir jų prašoma išsakyti savo nuomonę. Galiausiai katekizmas pateikia apostulato apibrėžimą – tai mokymą skleidžianti tarnystė.

Ketvirtadienį, kovo 10-ąją, beveik visą dieną KAS nagrinėjo 19 kraštų bažnyčių išsakytas nuomones. Tuzinai išsakytų minčių bei impulsų turėjo būti pasverti. Rezultatai bus pateikti darbo grupei, kuri vėl paruos klausimus pasitarimų ratui visame pasaulyje.

Status quo katekizme

Tarnystės suvokimui katekizmas skiria ištisą 7 skyrių. Ten dvasinė tarnystė įvardijama kaip „per ordinaciją suteiktas įgaliojimas, palaiminimas ir pašventinimas Kristaus bažnyčios tarnavimui“, kuris „vykdomas Šventosios Dvasios galioje“.

Kitos pastraipos nušviečia tarnystės pamatą – Jėzaus Kristaus pasiuntimą – ir atitinkamas nuorodas Šventajame Rašte. Aptarinėjama taip pat ir ordinacija bei tarnystės vykdymas. Tarnystės hierarchija iš esmės pristatoma kaip trijų pakopų (diakonas, kunigiškos tarnystės, apostulatas). Išsamiausiai katekizme apibrėžiama apaštalų tarnystė.

4

Naujoji apaštalų bažnyčia pasitinka apaštalų bendrystę Pietų Afrikoje

Nuotrauka: Cape INAB

Apaštališkų bendruomenių suvienijimas Pietų Afrikoje – toks yra oficialus pavadinimas – egzistuoja nuo 1950 metų. Anuomet keliose Europos šalyse ir Pietų Afrikoje įvyko motininės Naujosios apaštalų bažnyčios skilimas.

2016 metų vasario 6 dieną Naujosios apaštalų bažnyčios vadovybės atstovai pirmą kartą nuvyko į Port Elizabeth, kur vyko oficialus susitikimas su UAC-delegacija. UAC pusėje dalyvavo apaštalas Johannes Erasmus, vyskupas Robert Swiegelaar, krašto vyresnysis Colin Richter ir bendruomenės vyresnysis Carel Smith. Naujosios apaštalų bažnyčios delegacijos pusėje kalbėjo krašto apaštalo padėjėjas John Kriel, apaštalai Gerome Mintoor ir Brian Swartbooi bei vyskupas Frans Flores.

Mūsų bažnyčios atstovams svarbiausias klausimas buvo susipažinti su šios kitos bažnyčios turiniu bei mokymu ir ją suprasti. Abi bažnyčios patyrė daug pasikeitimų bei vystymų per tuos daugybę atskirties metų.

Nuoširdi atmosfera suteikia daug vilčių, kad tarpusavio pokalbiai vyks ir ateityje. Šiuo klausimu abi delegacijos buvo vieningos. Apaštalas John Kriel pakvietė atsakomajam vizitui, kuris vyks Naujosios apaštalų bažnyčios pusėje Keiptaune. Atsisveikinimui dalyviai kartu kalbėjo maldą „Tėve mūsų“.

Nuotrauka: Frank Schuldt

Padėti mirusiesiems yra dieviškosios valios išraiška

Mirusiųjų minėjimas yra visose bažnyčiose – vienos daugiau išreikštas, kitose mažiau. Kai kurios ortodoksų tikėjimo bendruomenės tą dieną mini su duona ir pyragais prie mirusiojo kapo, kitos bažnyčios švenčia atminimo pamaldas. Naujoji apaštalų bažnyčia tris kartus per metus švenčia pamaldas mirusiesiems.

„Tris kartus per metus – kiekvieną pirmą kovą, liepos ir lapkričio sekmadienį vyksta pamaldos mirusiesiems.“ Taip sako Naujosios apaštalų bažnyčios katekizmas, KNB 12.1.13. Ten aprašoma praktika, kuri tik bažnyčios istorijos eigoje buvo sukonkretinta, bet išties egzistavo nuo pat pradžių. Jau apaštalas Friedrich Wilhelm Schwartz (1815-1895) to laikėsi. Ankstesnėse apaštalų kelionių ataskaitose dažnai randame netgi konkrečias nuorodas, kiek buvo paženklinta gyvųjų ir kiek mirusiųjų.

Šiandieninė praktika – būtent trejos pamaldos mirusiesiems per metus – buvo įvestos anuometinio vyriausiojo apaštalo

Johann Gottfried Bischoff 1954 metais. Pagal tai mirusios sielos per apaštalą gali priimti Šventąją Vakarienę kiekvieną sekmadienį ir tris kartus per metus švenčiamos ypatingos pamaldos, kurių metu išganyto trokštančioms sieloms aukojami sakramentai.

Senoji bažnytinė tradicija

Pamaldos mirusiesiems reiškia tarpininkavimą sakramentiniams veiksams – bet kuriuo atveju ten, kur vyriausiasis apaštalas arba krašto apaštalas švenčia pamaldas. Visose kitose bendruomenėse vyksta atminimo

pamaldos. Katekizmas nurodo senąją bažnytinę tradiciją: „Ką tikisi laimėti tie, kurie krikštijasi vietoj mirusiųjų?“ (1. Korintiečiams 15,29). Ši praktika tęsiama pamaldose mirusiesiems, kurias laiko vyriausiasis apaštalas arba krašto apaštalas: jose du tarnybos broliai priima už mirusįjį Šventąjį Krikštą vandeniui, Šventąjį Paženklimą ir Šventąją Vakarienę. Sakramentai suteikiami tokiu pat būdu, kaip ir įprastai. Likusiose bendruomenėse mirusieji prisimenami ypatingoje maldoje po Šventosios Vakarienės.

Dievo išganymo pasiūlymas galioja visiems

Tokios pamaldos mirusiesiems užima labai svarbią vietą Naujosios apaštalų bažnyčios kalendoriniuose metuose. Kiekvieną sekmadienį prieš šias pamaldas bendruomenėse vyksta pasiruošimas joms. Gailestingumas ir užuojauta turi sužadinti užtarimą mirusiajam. Pavyzdžiui, kaip pamokslas pagrindas pasitelkiama Psalmė 95,6: „Ateikime, pagarbinkime ir pulkime kniūbsčia, klaupkimės prieš Viešpatį, mūsų Kūrėją.“

Su šiais žodžiais anuomet buvo raginama besimeldžianti bendruomenė, garbinti Dievą, kuris sutvėrė pasaulį ir kuris savo suverenumu jį valdo. Tokia nuostata būtina ir mirusiųjų sekmadienio atžvilgiu. Galiausiai reikia labai daug tikėjimo tiems dalykams, kurių žmogus nemato arba negali apskaičiuoti gamtos mokslų pagalba. Tačiau nepaisant mūsų ribotumo: išganymas galioja gyviems ir mirusiesiems vienodai – tokia yra Dievo valia.

Apaštalų tarnystė yra būtina

Bažnyčia ankstyvuojų po apaštalinio laikmečiu nepalankiai žiūrėjo į sakramentų aukojimą mirusiesiems per tarpininkus ir galiausiai mirusiųjų krikštijimas buvo uždraustas 3-iojo Kartago susirinkimo 397 metais. Iš Naujosios apaštalų bažnyčios tikėjimo požiūriu tai yra nieko stebėtino, nes tik vėl pradėjus veikti apaštalų tarnystei 1830 metais ši sena krikščioniška praktika išgyveno renesansą.

Naujosios apaštalų bažnyčios katekizmas pabrėžia apaštalų tarnystės reikšmę sakramentų aukojimui: „Jėzus pavedimą skelbti Evangeliją, atleisti nuodėmes ir aukoti sakramentus apaštalai vykdo ir gyviesiems, ir mirusiesiems. Jie tai atlieka vietoj Kristaus ir Jo vardu. Kaip Jėzus Kristus atnešė auką žemėje, taip išganymo skelbimas per apaštalus vyksta žemėje. Kadangi sakramentai visuomet turi ir matomą pusę, jie gali būti atlikti tik matomu būdu. Sakramentų, kaip esminių išganymo skelbimo elementų, poveikis yra vienodas tiek gyviesiems, tiek mirusiesiems“ (KNB 9.6.3).

Jokio spiritizmo

Sakramentiniai veiksmai mirusiesiems Naujosios apaštalų bažnyčios pamaldose negali būti tapatinami su spiritizmu. Jais nesiekama pamatyti anapusinį pasaulį. Tai nėra anapusinio pasaulio ar mirusiųjų būsenos pažinimas. Jokiu būdu anapusinis pasaulis negali būti subendruomintas su šiuo pasauliu ir nesuteikiama teisė juo disponuoti. Neturi būti patenkinamas metafizinis smalsumas. Išreiškiamas vien tik išganymo pažadas, kuris pagal Dievo valią vienodai galioja ir gyviesiems, ir mirusiesiems.

Nuotrauka: Marcel Feide

Apžvalga

03.07.2016	Vankuveris/Kanada
09.07.2016	Tirana/Albanija
10.07.2016	Tirana/Albanija
15.07.2016	Tshikapa/Kongo DR
17.07.2016	Kananga/Kongo DR
22.07.2016	Kampala/Uganda
24.07.2016	Kampala/Uganda
07.08.2016	Leipcigas/Vokietija
14.08.2016	Heilbronnas/Vokietija
11.09.2016	Innsbruckas/Austrija
18.09.2016	Krefeldas/Vokietija
24.09.2016	Gramado/Brazīlija

